

Cestu poznáte – Ješua

Cestu, ktorú Pán Ježiš prekladá ľudskému pokoleniu je spôsob života v ktorom upiera, vkladá svoju vieru a nádej na Ježiša Krista, na Ním vykonané dielo spasenia. Človek by to mal samozrejme vedieť a byť si s tým istý. Na koho je viac spoľahnúť ak už nie na Stvoriteľ, Darcu života a Spravovateľa všetkého. A ako vidíme predsa to poznanie nie je tak jednoduché a samozrejme. Ešte labilnejšie je to s istotou. Výrok v evanjeliu Jána v 14. kapitole vo verši 5. je vyjadrenie človeka, ktorý bol v priamom styku a vzťahu s Ježišom Kristom a ten hovorí toto :

„Tomáš mu odpovedal: Pane, nevieme, kam ideš. Ako môžeme poznať cestu?“

Je to v situácii v ktorej sám Boh Ježiš Kristus tento projekt pre ľudský život predkladá a uvádza do skutočnosti. Mohli by sme to brať i ako hotovú tragédiu, nielen Tomášovu, ale aj všeobecne ľudskú. Apoštol Tomáš, ktorý žije v priamom obecenstve, v každodennom živote, v učení Pánovom, a takáto odpoveď! V takom prípade môže už i vyučujúci očakávať pochopenie a porozumenie. A tu zrazu takéto rozuzlenie! Ale... nebudme príliš unáhlení! Tomáš bol poctivý a poctivo sa zamyslel i zhodnotil život človeka ako takého? Položme si i my samy otázku je nám to o tejto ceste všetko také jasné a samozrejmé? Nerobíme chyby v tom čo Pán od nás očakáva, aby sme konali? V čom už ako vyučení – konáme tak, ako neznalí veci, s hrubými chybami! Za týmto vyučení, znalosťou stojí aj veľké za zaslúbenie:

„Amen, amen, hovorím vám, že ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo Ja idem k Otcovi a urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby Otec bol oslávený v Synovi. Keď ma budete o niečo prosiť v mojom mene, Ja to urobím.“ (verše 12b – 14).

Kto verí má nádej v Bohu, má prísľub bývať večne s Bohom, verše 2 a 3 v 14.kap. Ba ešte viac, kto verí a má nádej v Bohu Ježišovi Kristovi, prísľub konať veľké skutky – zázraky, byť Bohom vo všetko vypočutý. Úžasne! Položme si však otázku je to v našom živote tak? Alebo snád nie sú slová Pána Ježiša Krista hodnoverné? Pretože odpoveď, ktorú prináša časové obdobie od pôsobenia apoštolov až po dnešok, pôsobenie spoločenstva veriacich, nám ukazujú niečo šokujúce: Tieto slová sa ako celok neaplnili a neplnia, teda opak je pravdou. Ľudstvo, ako sa hovorí ide dolu vodou ! Či už prostredím v ktorom žijeme, či vo vzťahoch človeka k človeku, v spôsobe spolunažívania, v charakterových a morálnych prejavoch, kriminalite a mohli by sme pokračovať až do beznádeje.

Pozor na inom mieste nám Písmo aj toto vysvetľuje. Viera, dôvera oslabne, láska ochladne, zázrakov nepribúda, skôr sú zriedkavosťou, výnimkou a zlo sa vehementne sa rozrastie! Narastá nevera, netúžime po spôsobe života s Pánom Ježišom! Či snád je „ten zlý“ silnejší víťazi? Neväzí to v tom, čo Pán Ježiš povedal jedným dychom ako podmienku, ktorú neplníme? Už v nasledujúcej vete totiž, hovorí : /vo verši 15/.

„Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.“

V tom je daná možnosť ľudskej voľby – v slove „ak - budete“. Podmienka spojená s láskou ! Ježišom Kristom vyslovená a položená podmienka, podmienka nemenná a pevná. Z nej sa odvíja história ľudského pokolenia. Ako ju naplniť, ako jej rozumieť? Túto podmienku si môžeme rozdeliť na dve roviny: Jedna je tá, ktorá nás ihneď napadne – je to posvätený život, život v súlade s Božími prikázania, oddelený pre Boha, ktorý by mal rásť, prehľbovať sa a malo by ho byť stále viac čistote a svätosti – oddelenosti pre Božiu vec. Druhá je zostávať neustále vo viere a nádeji, pri súčasnom posvätenom spôsobe života, v dielo spasenia, ktoré vykonal a stále koná náš Pán a Spasiteľ.

O prvej náplni života vieme, že Božie prikázania, človek nie je schopný na 100% zachovať. Sama Biblia nám o tom hovorí v 1.liste Jánovom v 1.kapitole od 5.verša po 2. kap. 6. verš, viac a obsiahnejšie. My sa pozrieme teraz iba na to podstatné, čo súvisí s touto úvahou :

„Ak hovoríme, že sme bez hriechu klameme sami seba a nieta pravdy v nás. Ver.8. Alebo aj „Ak hovoríme, že sme nezhršli, Jeho robíme klamárom a Jeho slovo nie je v nás.“

Ak sa pozrieme do SZ výpovedí Písma svätého tak sa dostávame do beznádejnej situácie. Ak čítame napr. text od proroka Ezechiela napísaný v 33.kap. vo veršoch 10 až 16 a dočítame sa tam o tom, že Pán Boh nemá záľubu a už vôbec nie zámer vo večnom zatratení človeka, čo len jedného. A tiež o osobnej zodpovednosti za hriech, tak prichádzame k záveru, že to odvrácanie sa od hriechu v našom živote musí byť na každodennom poriadku a aj tak máme pochybnosti o našom spasení. Toto prišiel vyriešiť za nás náš Pán Ježiš Kristus. On priniesol dokonalú obeť a dokonalé (dokonané, ku ktorému nie je možné nič pridať, ale ani odobrať) odpustenie, opísané napr. aj v liste Hebrejom 7.kap.verš 27b slovami:

„Veď On (Ježiš) to vykonal raz a navždy, keď obetoval samého seba.“

Obeť, vykúpenie očistenie dokonalé a ráz navždy, t.j. že prestúpenia podľa zákona nemajú účinok a dôsledok večné zatratenie, ak žijeme v stálom si uvedomovaní si, že sme síce nášho Pána urazili prestúpením, za ktorého je potrebné odprosiť a predsavziať si viac to nezopakovať, a On nad nami nevyriekne súd večného zatratenia. On to vie, On to tak ustanovil, že :

„Pred príchodom viery sme boli zajatci pod dozorom zákona až do toho času, keď sa mala zjaviť viera. A tak zákon bol našim vychovávateľom po Krista, aby sme boli ospravedlnení z viery. Ale keď prišla viera, už nepodliehame vychovávateľovi, lebo vierou ste všetci Božími synmi v Kristovi Ježišovi.“ (Gal.3:23-25).

Naše posvätenie je dokonale, dokonal ho náš Pán Ježiš Kristus. Za toto dielo milosti Ním vykonaným, v ktoré poslušne aj veríme. Vierou odpovedáme plný lásky, úcty a zodpovednosti. Odpoveď lásky dávame v tom zmysle, že sme my vychovaní „Zákonom“, že z lásky ho chceme čo najlepšie naplniť, tak ako ho naplnil náš Pán Ježiš Kristus. Vieme skrze vieru, že tam kde sme nedostatoční a kde zlyhávame, tam to za nás naplnil Ježiš Kristus. Niekedy nás primerane výchovne aj potreba – pre náš úžitok a poučenie. Toto je tá cesta po ktorej máme kráčať, na ktorú nás pozýva nás milujúci Kristus a my ju naplňame tým, že sme takto poslušní tým, že tomu veríme, poslušne, milujúc Ježiša Krista túto vieru prijímame do seba – pre seba. To je to čo Pán od nás vyžaduje slovami : „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.“ Je to spôsob života pretože verím, z lásky aj konám. Platí to aj opačne : „Preto tak konám, lebo verím a milujem – Ježiša Krista a ľudí – blížnych. Tým naplňame slová, ktoré nám povedal pán Ježiš – v tom je plnosť :

„Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im. V tom je celý zákon i proroci.“ Alebo, tiež: „Učiteľu, ktoré je najväčšie prikázanie v zákone? A On (Ježiš) mu odpovedal: *Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojim srdcom a celou svojou dušou a celou svojou myslou. To je veľké a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého. Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý zákon i proroci.“*

Tie dve roviny, posvätenie, viera a nádej prekrývajú sú zjednotené. Nie je možné ich od seba oddeliť, patria k sebe. Tým sa nám aj objasňujú, najmä tá druhá rovina, čo je rovina viery a dôvery v dielo spasenia vykonané Pánom Ježišom Kristom. Je to v podstate jedna minca ktorú obzeráme z dvoch strán, aby sme ju my ľudia lepšie a správne pochopili – potrebujeme toto delenie.

Zároveň je táto cesta aj pravdivá, pravá, teda jediná na ktorej platí pravda. Tu vidíme, že Pán Ježiš síce hovorí zas akoby o ďalšej hodnote – o pravde – pre naše ľudské chápanie a súčasne je nám daná možnosť pochopiť, že cesta, pravda sú na seba, tak prepojené, že k tomu následne neoddelene patrí i život večný s Pánom vo večnosti.

Vráťme sa však k jedinému výrazu - k ceste! Vieme teda, že to je jediná cesta? Vieme, že niet iného mena pod nebom, ani nikde vo vesmíre skrze, ktoré je spasenie, teda blažený (najšťastnejší) život večný? Ak áno tak potom nemôžeme k tomu nič pridať a ani z tejto cesty ubrať. To však presne znamená byť pevný v tom, že pre mňa, pre človeka dielo spásy vykonal - nik iný -

iba Pán Ježiš Kristus, a ja, človek odpoviem ako vychované a milujúce dieťa. Dieťa vychované zákonom Božím, jeho poznaním a potom s Božou pomocou aj naplnením zákonných požiadaviek, ktoré sú prekryté doplnené Pánom Ježišom láskou a milosťou, tam kde zlyhávam a som nedokonalým. Ba dokonca milostivo je odpustené a očistené aj to kde je človek krátkodobo spurný a v odpore voči Božej vôli.

Nie je možné túto cestu nahradiť ničím iným. Teda iné kresťanstvo neexistuje, alebo je nepravdivé, je nesprávnou cestou, iba to je správne a pravdivé čo nám vyznačil a k čomu nás povoláva sám Stvoriteľ a Spravovateľ všetkého – všemohúci Boh v Ježišovi Kristovi. Teda prakticky :

- Nie je možné Ježiša Krista nikým a ničím porovnať a už vôbec nie nahradiť.

- Je preto nezmeniteľné to, že máme k Nemu priamy prístup, že túto cestu k Nemu nie je možné zmeniť a medzi nás a Neho postaviť kohokoľvek a čokoľvek na sprostredkovanie spásy – života večného s Ním.

- Je preto jedinou smernicou, ako správne vyhovieť a lepšie nie len poznať „Zákon - Desatoro“, ale poznať Jeho pranie, želanie a vôľu skrze čítanie Jeho slova – Písma svätého, Písma a modlitbu, rozhovoru s Ním.

Na záver táto cesta je jedinou a absolútnou pravdou pre jednotlivca, tak aj pre spoločenstvo, ktorý – ktoré sa chce volať a volá „kresťanské, alebo lepšie povedané Kristovec – Kristovské“.

To si môže každý zhodnotiť pravdivo každý iba vo svojom srdci pred Bohom a sám pred sebou. Amen.